

offo, pak ovšem je lhostejno, zda nedbání zákonných požadavků bylo či nebylo v řízení správním uplatňováno a je námitka stížnosti, že společenstvo neuplatňovalo tuto tvrzenou nezákonnost, bezdůvodna.

Mělo-li ovšem min. právem či neprávem za to, že druhá stolice jednala proti ustanovení § 20, je otázka merita, již se stížnost také zabývá. V tom uznal nss stížnost důvodnou.

V § 39 odst. 3 jest stanoven všeobecný princip, že každá živnost koncesovaná může býti přeložena na jiné stanoviště v téže obci, avšak jen po vyžádaném schválení živn. úřadu. Jde-li o přeložení koncesované živnosti, při jejímž propůjčení jest pozíratí k místním poměrům (§ 23 odst. 5), má živn. úřad dříve, než to schválí, vyslechnouti obec stanoviště živnosti (§ 39 odst. 4). V § 23 odst. 5 jsou mezi živnostmi, při jejichž propůjčení je přihlížeti k místním poměrům, uvedeny také živnosti hostinské a výčepnické (§ 15 bod 15). Jednotlivá oprávnění těchto živností jsou vypočtena v § 16 a je tam vysloveno, že tato oprávnění mohou býti udělena buď jednotlivě aneb ve spojení mezi sebou. Mohou tedy podle ustanovení § 39 odst. 3 a 4 veškeré živnosti hostinské a výčepnické vyjmenované v § 16 po vyžádaném schválení živn. úřadu přeloženy býti na jiné stanoviště v téže obci.

O přeložení živností hostinských a výčepnických, vyjmenovaných § 16 lit. c), d), e), a kaváren do jiné místnosti v téže osadě obsahuje § 20 odst. 1 speciální ustanovení. Práví se tam, že k takovému přeložení je třeba schválení živn. úřadu a vypočítávají se okolnosti, k nimž má úřad při rozhodování o žádosti za schválení k přeložení těchto živností pozíratí a kterou korporaci resp. organizaci, po případě úřad má slyšeti. Platí tedy pro přeložení živností hostinských a výčepnických vyjmenovaných v § 16 lit. c), d), e), a kaváren přísnější předpisy než pro ostatní živnosti koncesované.

Z toho, co bylo uvedeno, plyne, že každá živnost hostinská a výčepnická, tedy i taková živnost hostinská a výčepnická, která obsahuje mimo oprávnění vyjmenovaná v § 16 lit. c), d), e), ještě jiná oprávnění v tomto paragrafu uvedená, může býti do jiné místnosti v téže osadě přeložena a že k přeložení takovéto koncese není potřeba nové koncese, nýbrž dostačí vyžádati si schválení živn. úřadu.

Č. 11.014.

Řízení správní. — Církevní věci: * Výměr okresního úřadu, jímž za platnosti nař. č. 8/1928 Sb. odmítnuto bylo jako nepřipustné odvolání, podané proti rozhodnutí téhož úřadu, nařizujícímu exekuční vymáhání církevní daně a označenému správně jako konečné, nepodléhá odvolání na zemský úřad (§ 126 spr. ř., čl. 8 odst. 1 org. zák.).

(Nález ze dne 24. ledna 1934 č. 22.840/33.)

Prejudikatura: neodporuje Boh. A 10.383/32.

Věc: Evžen K. v N. proti okresnímu úřadu ve Zlatých Moravcích o vymáhání církevní daně.

V ý r o k: S t í ž n o s t s e z a m í t á p r o b e z d ů v o d n o s t.

D ů v o d y: K žádosti církevního výboru v H. o exekuční vymození nedoplatků na církevních daních mezi jinými též na vdově po Juliu K., vydal okr. úřad ve Zlatých Moravcích proti potomkům zemřelé vdovy po Juliu K. výměr ze 7. ledna 1931, jímž nařídil ve smyslu §§ 90—100 vl. nař. č. 8/1928 provedení politické exekuce pro nedoplatek církevní daně 7.446 Kč, předepsané na základě povolení apoštolské administratury v Trnavě. V důvodech bylo uvedeno: »Protože bylo hodnověrně dokázáno, že k daňovému základu z r. 1928 bylo apoštolskou administraturou v Trnavě povoleno vybírání 2.000%ní církevní daně a jmenovaný částku na něho připadající řádně nesplatil, je tu exekuční titul ve smyslu § 90 odst. 2 vl. nař. č. 8/28 a na řádně podaný návrh musel okr. úřad exekuci naříditi.« Ve výměru bylo uvedeno, že odvolání proti němu není přípustné.

Proti tomuto výměru podal odvolání Evžen K. jako dědic zemřelé vdovy po Juliu K., se žádostí, aby předloženo bylo zem. úřadu v Bratislavě k rozhodnutí.

Nař. výměrem odmítl okresní úřad v Zlatých Moravcích ve smyslu § 78 nař. č. 8/28 odvolání toto jako nepřípustné z toho důvodu, že napadeným výměrem byl st-l poučen o tom, že odvolání proti tomuto výměru je nepřípustné, což se zakládá na § 126 nař. č. 8/28. Nebyl proto st-l podle tohoto poučení oprávněn podávati odvolání, které muselo býti takto z úřední moci odmítnuto. Při tom byl st-l poučen, že ani proti tomuto výměru není cestou instanční řádného opravného prostředku.

Uvažuje o stížnosti proti tomuto rozhodnutí podané zabýval se nss z moci úřední především otázkou, bylo-li nař. rozhodnutí vydáno úřadem k tomu příslušným a jsou-li zde předpoklady jeho kogniční činnosti.

Nař. rozhodnutím bylo vysloveno, že odvolání proti rozhodnutí téhož okr. úřadu, jímž nařízeno bylo k žádosti církevního výboru v H. proti dědicům vdovy po Juliu K. exekuční vymáhání církevní daně, je nepřípustné. Šlo tu tedy o určité stadium politického exekučního řízení a jsou tedy směrodatny — vzhledem k tomu, že jak nař. rozhodnutí, tak i rozhodnutí okr. úřadu, proti němuž odvolání směřovalo, bylo vydané za platnosti vl. nař. č. 8/28 — v první řadě předpisy části druhé cit. vlád. nař.

Podle § 97 cit. nař. platí pak pro politické řízení exekuční, pokud se z druhé části cit. nařízení jinak nepodává, obdobně předpisy části první. Ježto pak v otázce, který úřad má odmítnouti odvolání, jež není přípustné, nemá část druhá cit. nařízení žádných předpisů, dlužno se proto ve smyslu § 97 obrátiti na § 78 cit. nař., podle něhož tímto úřadem je ten, u něhož má býti odvolání podáno, t. j. ve smyslu § 76 cit. nař. úřad, který ve věci rozhodl ve stolici první. Ježto pak v daném případě rozhodl v I. stolici ve věci (t. j. o nařízení exekučního vymáhání) okr. úřad ve Zlatých Moravcích, byl tento úřad příslušným i k odmítnutí odvolání ve věci podaného pro jeho nepřípustnost.

Další otázkou je, je-li vyčerpán instanční pořad, pokud jde o rozhodnutí nyní naříkané (§ 5 odst. 2 zák. o ss).

Paragraf 126 cit. nař. vypočítává případy, kdy je v politickém řízení exekucním možné se odvolati. Mezi těmito případy není uveden případ, kdy jde o rozhodnutí, jímž bylo odvolání, v exekucní věci podané, odmítnuto jako nepřipustné úřadem, vydavším ve věci rozhodnutí u první stolice. Poněvadž pak jde jenom o další stadium exekucního řízení, zahájeného žádostí církevního úřadu o exekucní vymáhání církevní daně, nelze v takovém případě vzhledem k § 126 cit. nař. přihlížeti k všeobecným předpisům části první cit. nař. za pomoci § 97, nýbrž jest zde směrodatným jedině předpis § 126 a podle toho v daném případě je odvolání k zem. úřadu vyloučeno. Jeví se tudíž po této stránce § 126 spr. ř. takovým předpisem, jaký ve smyslu čl. 8 odst. 1 org. zák. výslovně vylučuje odvolání z rozhodnutí okr. úřadu.

To plyne ostatně i z toho, že — jak nss vyslovil již v nář. Boh. A 10088/32 — podle § 126 cit. nař. nepodléhá odvolání na zem. úřad výměr okr. úřadu, jímž nařízeno bylo k žádosti církevního úřadu exekucní vymáhání církevní daně. Takovým výměrem jeví se pak i výměr okr. úřadu č. 14940/1930. Je-li však v takovém případě odvolání nepřipustné, pak by odporovalo celé tendenci zákonodárcově, vyjádřené v § 126 cit. vl. nař., kdyby se mělo připouštěti odvolání proti výměru, jímž okr. úřad, vydavší v exekucní věci rozhodnutí v I. stolici, správně odmítá podle § 78 odst. 1 cit. nař. odvolání, podané proti tomuto rozhodnutí jako nepřipustné.

Stížnost sama pak také ani nepopírá, že žal. úřad mohl odmítnouti pro nepřipustnost odvolání podané proti jeho výměru ze 7. ledna 1931, dokazuje však, že žal. úřad měl odvolání to, bylo-li nepřipustným, považovati za pouhou žádost a rozklad a byl pak povinen žádostí tou, obsahující skutkové okolnosti, se zabývati.

Leč tu bylo by uvážiti, že st-1 své podání u okr. úřadu de dato pres. 31. ledna 1931 sám výslovně označoval jako odvolání a žádal, aby bylo předloženo zem. úřadu v Bratislavě, takže žal. úřad — i kdyby jinak bylo vůbec možno podobné skutkové námitky kvalifikovati jako námitky přípustné v určitém stadiu exekucního řízení — neměl ani příčiny býti v pochybnosti o charakteru podání st-lova. Má-li tu pak st-1 snad na mysli předpis § 78 odst. 2 věta druhá cit. nař., pak přehlíží — nehledě k otázce, zda a do jaké míry lze vůbec tohoto předpisu použití v řízení exekucním — že rozhodnutí odvoláním napadené dotýkalo se též někoho jiného než odvolatele (t. j. církevní obce), takže nedostávalo by se tu ani základní podmínky pro případné použití tohoto předpisu, který stejně však dává úřadu právo, nikoli však povinnost.

Č. 11.015.

Nadace. — Řízení správní: Osoba třetí, která tvrdí, že má proti nadaci určitá práva soukromá, není stranou v řízení před úřady správními jako nadačními o schválení určité transakce s jměním nadačním.

(Nález ze dne 24. ledna 1934 č. 642.)